

Arrest

nr. 88 763 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, K.K.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Gudermes in de Tsjetsjeense Republiek.

U verklaart dat u vanaf 1991 rebellen hielp door hen voedsel te voorzien. In 1992 werd u hierdoor voor een week vastgehouden en in 1993 werd u twee keer een week lang vastgehouden door de autoriteiten. In 2000 werd u hiervoor ongeveer een jaar en 9 maanden in de gevangenis van

Tsjernokozovo opgesloten. Toen u uw straf had uitgezeten, kreeg u van President P. (...) en A. K. (...) amnestie.

Anderhalve maand na uw vrijlating werd u echter opnieuw opgepakt door de FSB en werd u twee dagen vastgehouden, omdat u in verband werd gebracht met een ontplofte militaire auto in Fugas. Vijf à zes maanden later werd u opnieuw gearresteerd omwille van een schietpartij op de markt in Gudermes. Weer werd u twee dagen vastgehouden. In november 2001 werd u dan opnieuw gearresteerd en voor twee dagen vastgehouden, omdat er een trein was ontploft in het centraal station en opnieuw werd u hiermee in verband gebracht. Na deze arrestatie werd u ongeveer tien jaar lang met rust gelaten door de autoriteiten, omdat er geen aanslagen meer waren in uw buurt, waardoor u hier niet meer mee in verband kon worden gebracht.

Op 31 juli 2011 werd er echter een aanslag gepleegd op een federale controlepost niet ver van uw huis en op 1 augustus 2011 kwam de FSB opnieuw bij u langs. Omstreeks 14u 's middags werd u vanuit uw garage meegenomen en op 3 augustus 2011 werd u rond 14u vrijgelaten. Op dezelfde dag bent u samen met uw vrouw, D.D.(...) (O.V. 6.857.493), en kinderen met de trein vertrokken naar Moskou, waar u op 6 augustus 2011 aankwam. Toen u in Moskou was, vernam u dat de autoriteiten opnieuw bij u thuis waren langsgeslagen. Vanuit Moskou bent u via Brest naar Polen gegaan en daar hebt u asiel aangevraagd.

Omdat u zich daar niet veilig voelde, bent u na een dag doorgereisd naar België en hebt u hier op 9 augustus 2011 ook asiel aangevraagd. Aangezien Polen nog steeds verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard. Sinds u in België bent zijn de autoriteiten nog vijftien à twintig keer langsgeslagen bij u thuis en op 27 april 2012 hebt u opnieuw een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: kopie van uw Russisch paspoort; huwelijksakte; geboorteaktes van uw kinderen I.(...), M.(...), Kham.(...), Kh.(...), Kha.(...) en Ma.(...); Document van de burgerlijke stand van Beauraing i.v.m. de geboorte van uw dochter Kar.(...); ziekteverzekeringsattesten van Ma.(...), M.(...), Kh.(...), Kham.(...), Kha.(...), I.(...), D.(...) en u; verzekeringspolissen van Kha.(...), D.(...), Kh.(...), Ma.(...), Kham.(...), I.(...), M.(...), en u; Pobyt van Polen van u en uw echtgenote; invaliditeitsattest; invaliditeitsboekje; Russisch paspoort van uw echtgenote; familiefoto's.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u voortdurend werd lastiggevallen door de FSB. U verklaart dat u in de jaren 1990 de rebellen hebt geholpen en dat u daardoor nog steeds wordt opgepakt als er een aanslag gebeurt in uw buurt. In augustus 2011 werd u opnieuw opgepakt, waardoor u uiteindelijk besloot om uw land te verlaten. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er enkele flagrante tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote op het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw laatste arrestatie. Zo verklaarde u dat u werd opgepakt op 1 augustus 2011 omstreeks 14u in de namiddag. U was op dat moment in uw garage bezig met auto's herstellen en uw echtgenote was in de keuken eten aan het klaarmaken. U verklaarde dat de mensen van de FSB naar uw vrouw gingen en vroegen waar u was. Zij werd hysterisch en zei dat u in de garage was, waarna de FSB u meenam (CGVS K.(...) p.18,19). De aanleiding van deze arrestatie was volgens u een aanslag de dag voordien op een federale controlepost niet ver van uw huis, bij de voormalige biochemische fabriek (CGVS K.(...) p.17). U verklaarde dat u na twee dagen werd vrijgelaten en dat u diezelfde dag, op 3 augustus 2011, met de trein naar Moskou bent vertrokken, aangezien alles al was geregeld voor uw vertrek (CGVS K.(...) p.20).

Uw echtgenote vertelde echter een volledig ander verhaal. Zij verklaarde namelijk dat de laatste arrestatie voor uw vertrek naar België niet in augustus was, maar in juni 2011. Ook verklaarde zij dat de arrestatie niet in de namiddag plaatsvond, maar omstreeks 3u 's nachts en dat u niet aan auto's aan het werken was, maar dat u beiden rustig lag te slapen (CGVS D.(...) p.4,6). Nog volgens uw vrouw was de aanleiding van uw arrestatie geen aanslag op een federale controlepost, maar was het omwille van een autobom die in een nieuwe wijk in het centrum van de stad was ontploft (CGVS D.(...) p.6). Ook verklaarde uw echtgenote, in tegenstelling tot wat u zegt, dat u niet twee dagen, maar een week lang werd vastgehouden (CGVS D.(...) p.4) en dat u niet op de dag van uw vrijlating, maar pas een maand later naar het buitenland bent gevlucht (CGVS D.(...) p.5). Toen uw echtgenote met deze talloze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, repliceerde zij dat u geen datums kunt onthouden omdat u een contusie had en littekens op uw hoofd, dat u zich vergist en dat u niet weet wat u vertelt (CGVS D.(...) p.5). Ongeacht of u nu in juni of augustus werd gearresteerd, blijft het verschil tussen een arrestatie van twee dagen of van een week opmerkelijk. Ook het verschil tussen uw beider verklaringen wat betreft het moment van de arrestatie, namelijk overdag volgens u en 's nachts volgens uw vrouw, blijft frappant. Dat ook uw verklaringen betreffende het moment van uw vertrek naar het buitenland uiteenlopen van dezelfde dag tot een maand later, is uitermate opvallend. De verklaring van uw vrouw is niet afdoende om deze tegenstrijdigheden op te heffen. U gaf zelf wel bij het begin van het interview aan dat uw geheugen sinds de oorlog "niet goed" is aangezien u een contusie hebt gehad (CGVS K.(...) p.3), dit heeft u echter niet verhinderd om gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de laatste gebeurtenissen in uw land van herkomst, die de aanleiding vormden voor uw vertrek, en om de arrestaties die in het verleden zijn gebeurd te concreet te situeren in de tijd. Hierbij gaf u op geen enkel moment tijdens het interview aan dat u problemen had om concreet te antwoorden op de vragen die u werden gesteld. Bovendien leggen u noch uw vrouw een voldoende gestaafd medisch psychologisch attest voor waaruit blijkt dat u daadwerkelijk aan ernstige geheugenproblemen zou lijden.

Dezelfde redenering geldt eveneens ten aanzien van een andere tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaart u namelijk dat u sinds uw arrestatie in november 2001 geen enkele keer meer bent lastiggevalen door de autoriteiten tot 1 augustus 2011 (CGVS K.(...) p.6). Uw echtgenote verklaarde echter dat u in 2009 nog eens werd opgepakt. Opnieuw verklaarde uw vrouw deze tegenstrijdigheid door te verwijzen naar uw geheugenproblemen (CGVS D.(...) p.5). Zoals hierboven uiteengezet, is deze argumentatie echter niet afdoende.

Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de meest recente vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast verklaart u dat u in 2000 een lange tijd in de gevangenis van Tsjernokozovo hebt verbleven en dat u na uw vrijlating amnestie hebt verkregen. Het is echter opmerkelijk dat u zowel van uw gevangenschap als van uw amnestie geen tastbaar begin van bewijs kan voorleggen, niettegenstaande er volgens uw verklaringen wel bewijsstukken voorhanden zijn. U verklaarde namelijk dat de documenten die u ontving met betrekking tot uw amnestie ergens thuis moeten liggen en dat u onderweg naar België eraan dacht dat die wel eens belangrijk zouden kunnen zijn (CGVS K.(...) p.5). Ook verklaarde u dat u thuis minstens over een kopie van dit document beschikt, aangezien u beweert dat u altijd kopieën maakt van alle documenten (CGVS K.(...) p.13). Dat u, na een verblijf van ongeveer acht maanden in België, er nog steeds niet in bent geslaagd een van deze documenten voor te leggen, hoewel u wel verklaart contact te hebben met uw zus die op 300 meter van uw huis woont (CGVS K.(...) p.14), is weinig aannemelijk te noemen indien deze documenten werkelijk zouden bestaan. U verklaarde evenwel dat uw zus schrik heeft omdat de ordediensten nog altijd naar

jullie huis zouden komen. (CGVS K.(...), p.14) Gelet op de eerder gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid in verband met de door u verklaarde vervolging, kan er geen geloof gehecht worden aan deze verklaring voor het niet voorleggen van stavingstukken.

Verder werd nog vastgesteld dat u en uw echtgenote ook wat betreft de aanvraag en uitreiking van uw reispaspoorten tegenstrijdige verklaringen afleggen. Toen u om een verklaring werd gevraagd voor de recente stempel van uitreiking van een reispaspoort in het Russisch paspoort van uw echtgenote, verklaarde u dat u uw reispaspoort en het reispaspoort van uw vrouw al in 2010 had aangevraagd, dus lang voor uw laatste arrestatie, maar dat u er via kennissen voor had gezorgd dat er een stempel met een latere datum in uw paspoort kwam te staan. U kon echter niet vertellen waarom deze latere datum nodig was, u zei enkel dat dit moest van uw vrouw. U verklaarde dat u die reispaspoorten nodig had omdat uw vrouw soms naar Bakoe ging om goederen aan te kopen en dat u vaak naar de grens, naar Makhatchkala, ging om uw vrouw daar te ontmoeten (CGVS K.(...) p.12,13). Uw echtgenote verklaarde echter dat u die reispaspoorten na uw laatste arrestatie hebt aangevraagd en dat u ze effectief in 2011 hebt gekregen, u had die reispaspoorten namelijk nodig om naar België te komen (CGVS D.(...) p.3,4). Ook wat betreft de stempels van staatsburgerschap van de Russische Federatie op de geboorteaktes van uw kinderen, verklaarde uw vrouw dat deze na de laatste arrestatie werden uitgereikt en dat die nodig waren om de kinderen mee te kunnen nemen naar het buitenland (CGVS D.(...) p.5). Bij confrontatie kon uw echtgenote geen afdoende verklaring geven voor deze ongerijmdheden met betrekking tot de paspoorten. Zij stelde dat ze niet wist waarom u dergelijke zaken had verteld, al opperde ze wel dat u geen data kan onthouden (CGVS D.(...) p.5). Gezien het feit dat u het bekomen van deze paspoorten voor uw laatste arrestatie situeert terwijl uw vrouw dit erna situeert, kan niet volgehouden worden dat het louter een kwestie is van het onthouden van data. Deze vaststelling betreffende de tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw vrouw over uw reispaspoorten raken aan de kern van uw asielrelaas aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de FSB - de instantie die u gearresteerd zou hebben - zijn akkoord moet geven alvorens een internationaal paspoort wordt afgeleverd.

Er dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de overige documenten die u voorlegt de bovenstaande conclusies niet kunnen wijzigen. De kopie van uw Russisch paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteaktes en verzekeringsdocumenten van u, uw vrouw en uw kinderen en de familiefoto's bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw kinderen, wat door mij niet in twijfel wordt getrokken. De pobyt-documenten uit Polen bevestigen enkel uw verblijf in Polen, wat door mij eveneens niet wordt betwist. Ook de attesten van invaliditeit bevatten uitsluitend persoons- en medische gegevens en vormen dus geen bewijs van uw verklaarde vrees voor vervolging.

Uw echtgenote gaf tijdens haar interview ook nog aan dat u omwille van uw ziek kind naar België bent gekomen (CGVS D.(...) p.3). U zelf haalde op geen enkel moment de medische problemen van uw dochter aan voor het Commissariaat-generaal toen u gevraagd werd naar uw vrees bij een

eventuele terugkeer naar uw land van herkomst (CGVS K.(...), p.16, 22). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, D.D.(...), Luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Gudermes in de Tsjetsjeense Republiek.

U verklaart dat uw man, K.K.(...) (O.V. 6.857.493) in juni 2011 werd meegenomen door de FSB. Omstreeks 3u 's nachts viel de FSB bij u binnen terwijl u sliep. Een week later werd uw man vrijgelaten, waarna u alles in gereedheid bracht om naar het buitenland te vluchten. Ook vroeger was hij al meerdere malen gearresteerd en opgesloten. Uiteindelijk kon u in augustus 2011 vluchten naar Polen en daar hebt u asiel aangevraagd.

Omdat u zich daar niet veilig voelde bent u na een dag doorgereisd naar België en hebt u hier op 9 augustus 2011 ook asiel aangevraagd. Aangezien Polen nog steeds verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard. U bent hierna in België gebleven en op 27 april 2012 hebt u opnieuw een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, K.K.(...). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vermelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

"(..."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) hun identiteit niet betwist, maar dat hij van oordeel is dat zij hun nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken, om drie redenen.

Ten eerste zouden verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker onmiddellijk bij zijn aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) vermeld heeft dat hij geheugenproblemen had (vragenlijst van verzoeker voor het Commissariaat-generaal p.3) en ook op het Commissariaat-generaal zou verzoeker dit meteen gesignaleerd hebben (gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal p. 3).

De vermeende tegenstrijdigheden zouden in dit perspectief dan ook op aannemelijke wijze te verklaren zijn. Verzoekster zou hier herhaaldelijk toelichting over hebben gegeven. Haar verklaringen zouden dan ook als maatstaf moeten genomen worden en verzoekers menen dat er voor elke "contradictie" een plausibele verklaring is. Verzoeker zou zijn volle medewerking hebben willen verlenen aan het gehoor op het Commissariaat-generaal en beging daarbij vergissingen zonder de gevolgen van deze vergissingen te beseffen.

Door de aangehaalde geheugenproblemen zou verzoeker moeilijk data uit elkaar kan houden. Verzoekers menen dan ook dat het perfect mogelijk is dat de arrestatie van 2009 die verzoeker beschrijft, de arrestatie is van 2011 die verzoekster ook beschrijft. Verzoekster zou beide aanslagen vermelden, maar de "protection-officer" gaat hier niet verder op in (gehoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal p.6). Verder stellen verzoekers dat het logisch is dat de laatste arrestatie in juni 2011 gebeurde omdat de paspoorten werden aangevraagd om zo snel mogelijk te kunnen vertrekken. Verzoekers verkochten in deze periode alles wat nog verkocht kon worden om hun reis te bekostigen, wat zou ondersteund worden door de geheugenflarden van verzoeker, die weet dat de paspoorten reeds klaar waren voor het vertrek uit hun land van herkomst.

Verzoekers wijzen erop dat men op het Commissariaat-generaal goed op de hoogte was van de geheugenproblemen van verzoeker, maar dat er geen moeite gedaan is om verzoeker te confronteren met de andersluidende verklaringen van verzoekster om op die manier de juiste toedracht van de verklaringen te leren. De commissaris-generaal zou volgens verzoeker dan ook onterecht stellen dat verzoeker niet heeft aangegeven dat hij problemen had om concreet te antwoorden.

Verzoekers halen aan dat verzoeker geheugenproblemen heeft en dat alle door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen hierdoor verklaard kunnen worden. De Raad erkent dat verzoekers dit reeds eerder tijdens de procedure hebben aangehaald, maar meent dat uit het gehoorverslag van verzoeker blijkt dat hij op een normale manier aan dit gehoor heeft kunnen deelnemen en uitgebreid heeft kunnen antwoorden op de gestelde vragen. Verder wijst de Raad erop dat de tegenstrijdigheden geen loutere details betreffen, maar elementen zijn die de kern van het asielrelaas van verzoekers raken en niet louter data betreffen zoals ook gesteld in de bestreden beslissing, namelijk de omstandigheden van de arrestatie in 2011, of verzoeker al dan niet ook in 2009 gearresteerd werd en de afgifte van paspoorten voor of na de laatste arrestatie. De bestreden beslissing

wijst er ook op dat de instantie die verzoeker gearresteerd zou hebben haar akkoord moet geven voor er een internationaal paspoort afgeleverd wordt.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers wel aanhalen dat verzoeker geheugenproblemen heeft, maar dat zij dit geenszins staven met een medisch attest. Verzoekers menen dat littekens op het hoofd van verzoekers een voldoende bewijs zijn voor de aangehaalde geheugenproblemen, maar de Raad is van mening dat dit *in casu* geen voldoende bewijs is. Ter zitting stellen verzoekers dat zij in dit verband geen bijkomend bewijs hebben en niets toe te voegen hebben.

De commissaris-generaal verwijt verzoeker eveneens dat hij geen stavingsstukken kan neerleggen met betrekking tot de amnestie die hij heeft gekregen na de eerste Tsjetsjeense oorlog. Verzoeker verklaart dat hij hiervan bewijs heeft, maar dat dit thuis in zijn land van herkomst ligt, maar dat zijn zus te veel schrik heeft om deze uit het huis te gaan halen. Verzoekers menen dat dit een afdoende verklaring is waarom zij deze stukken nog niet hebben voorgelegd en dat de commissaris-generaal niet aantoont dat dit niet zo zou zijn.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Indien verzoekers bewijsmiddelen waarover zij beschikken/beschikten niet voorleggen dienen zij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers bevinden zich sinds augustus 2011 in België. De Raad meent dat de loutere reden dat de zus van verzoeker, die op 300 m woont, schrik zou hebben om documenten uit het huis van verzoekers te halen omdat de ordediensten nog bij het huis van verzoeker komen niet volstaat om het gebrek aan bewijsmateriaal te verklaren.

Verzoekers menen ten slotte dat de conclusie van de commissaris-generaal dat hij door de houding van verzoeker niet tot de juiste beoordeling van zijn individuele situatie kan komen, ongenuanceerd en eenzijdig is en geen steun vindt op een logische besluitvorming. Verzoekers stellen dan ook dat indien de commissaris-generaal aanvaardt dat verzoeker geheugenproblemen heeft, hetgeen te zien zou zijn aan littekens van slagen op zijn hoofd, dan zouden alle puzzelstukjes in elkaar vallen tot een aannemelijke verklaring van verzoekers.

Zoals hoger reeds gesteld is hebben verzoekers de geheugenproblemen van verzoeker niet hard kunnen maken.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS